

Oskar Kroonström, Meeri Krass, Taavet Borovkov: Suurema usalduse loomine koolikeskkonnas

Kohalikud ja rahvusvahelised uuringud näitavad, et kool on muutunud valdava osa noorte jaoks tüütuks rutiiniks. Ometi on iga õpilane tundud, kuidas mõne õpetajaga, aga eriti valikainetes muutub õppimine taas huvitavaks ning apaatiat ja väsimust kaovad. Mis on selle põhjuseks ja kas seda fenomeni on võimalik rakendada igal koolipäeval ja igas tunnis?

Kahel (2017 ja 2018) suvel on Villevere vanas koolimajas saanud kokku õpilased vanuses 15-21. Kokku üle kolmekümne õpilase väga erinevatest Eestimaa koolidest otsisid ideaalse kooli mudelit ja ainet, mis aitaks noorel inimesel kooli lõpetades oma tõelise kutsumuse äratundmiseks valmis olla.

Koos suudeti luua erakordselt usalduslik ja loominguline keskkond. Soovime Hariduskongressil kogu haridusüldsusele teha lühikese ülevaate sellest, kuidas meil õnnestus kahel suvel see keskkond luua ja kuidas see on meie isikliku elu pea kahe aasta jooksul mõjutanud nii koolis kui väljaspool.

Teesid:

1. Uute innovaatiliste mõteteni ja avastusteni viib sünergia, mis tekib usalduslikus koostöös.
2. Usalduse kujunemise eelduseks on keskkond, mis julgustab ennast avama.
3. Selle keskkonna alge saab luua õpetaja ning edasi on vaja õpilastel samm haaval oma eneseusaldust kasvatama hakata läbi isikliku initsiatiivi.
4. Loobumine konkurentsist ja igasugusest püüdest olla teistest parem, loob eelduse siiraks hoolimiseks ning emotsionaalseks ühtesulamiseks.
5. Kuidas õpilased saavad keskkonda usalduslikumaks muuta?
 1. Mõistes, et koos on võimalik saavutada palju enam, kui ükski;
 2. Lastes lahti egoistlikust püüdest olla teistest parem;
 3. Õppides ennast tundma ja usaldama;
 4. Harjutades keeruliste suhete korrastamist;
 5. Õppides initsiatiivi võttes otsuseid tegema ja vastutama.

Oskar Kröönström, Vanalinna Hariduskolleegium 11 kl, Villevere hariduseksperiment

Tahan rääkida Villevere laagrist. See oli hariduseksperiment, kus 16 noort üle Eesti tuli kokku ja said koos mõelda ja arutleda ideaalse kooli ja hariduse tuleviku teemal. See oli suures osas noorte initsiatiiv, kes ise mõtlesid, mida teha ja kuidas. Ma läksin sinna sellises seisus, et olin 9 aastat mänginud kõrgtasemel jalgpalli ja käisin Prantsuse Lütseumis. Mul oli selline suhtumine, et kas võit või mitte midagi. Ma tundsin, et ma pean kõik oma ideed kohe välja käima, sest muidu mind ei kuulata. Esimesed paar päeva nii läks, aga kogu aeg ei saa ise rääkida. Juhtus nii, et pidin lihtsalt kuulama ja mitmed teised väljendasid samu seisukohti kui mina ja minus tekkis usaldus, et kõik saab oluline saab ka ilma minu domineerimiseta öeldud. Saabus suur finaali, kus viimasel päeval tuli Irene Käosaar Haridusministeeriumist ja me esitasime omi mõtteid. Esinedes me lihtsalt usaldasime kulgu ja haarasime üksteist spontaanselt kaasa. Tulemus oli palju võimsam, kui oskasime oodata. Irene Käosaar tunnistas, et oli tulles skeptiline, aga lõpuks tõsiselt üllatunud, sest kõik ettepanekud olid rakendatavad. Villevere eksperimendi kaks suve on näidanud, et kui täiskasvanud usaldavad noori, siis hakkavad juhtuma erakordsed asjad.

Meeri Krass, Gustav Adolfi Gümnaasium 12 kl, Villevere hariduseksperiment

Mina võtsin esimest korda sellest eksperimendist osa sel aastal ja koostöö ning usalduse kogemus oli sama võimas kui see, millest Oskar rääkis. Ma hüppaks sündmustest edasi, kus me olime juba lõpetanud oma laagri ja ma olin jõudnud Hiinasse, kus mul oli rahvusvaheline orkestrite projekt. Räägin loo Pekingist. Me mängisime teiste noorte muusikutega õhtul hotelli kaardimängu nimega ASK. Selle mängu sisuks on üsna isiklikku laadi küsimuste küsimine ja seeläbi enda avamine ning teiste tundmaõppimine. Mida rohkem me mängisime, seda rohkem märkasid, et me kaugeneme mängu põhiideest: küsimine hakkas domineerima ja vastustele ei pööratud enam tähelepanu. See päädis sellega, et me kaotasime täielikult eesmärgi. Üksteise tundmaõppimisest oli see väga kaugel. Ma olin väga pettunud, et see nii läks, sest Villevere kogemuse põhjal sain aru, milline potentsiaali raiskamine toimub. Võtsin südame rindu ja peatasin

mängu, et seletada teistele, mis tunded mind valdavad. Kõik tardusid ja edasi juhtus midagi imelist. Kõiki tabas pingelangus ja vabanemine, inimesed said omavahel vabalt suhtlema hakata. Olime mängu võtnud kui ajaviidet ja eesmärk oli ruttu edasi liikuda. Nüüd korraga said vastajad täieliku tähelepanu ja said keskenduda oma mõtete ja tunnete avamisele. Me mõistsime, kui oluline oli kasutada seda lihtsat mängu õigesti, meid kõiki hariva protsessina. Kas me võiksime ka oma haridussüsteemi sama tulemuslikult kasutada ja väärtustada rohkem protsessi kui ajada taga kiiret tulemust?

Taavet Borovkov , Villevere hariduseksperiment

Olin samuti kaks suve Villevere laagris ja lõpetasin 2 aastat tagasi Vanalinna Hariduskolleegiumi. Mind ja paljusid teisi noori kurvastab, et tihtipeale unustame ära inimlik suhte ja tähtsaks muutub abstraktne süsteem, tulemus ning paberimajandus. Meie Villevere eksperiment koosnes paljudest pisematest eksperimentidest ning ühe sellise käigus sisustasime hubase ruumi patjade ja kardinatega. Istusime maha, meid oli 20 ja seadsime ennast istuma kahte ringi – sise- ja välisringi nii, et kohtusid inimesed, kes teineteist veel väga ei tundnud. Tegime läbi teerituaali, kus keskendusime tee lõhnale ja maitsele ning seejärel istusime nii, et saime üksteisele rahulikult silma vaadata. Iga paari minuti tagant välisring liikus ja nii kestis meie sõnatu suhtlemine koos teerituaaliga umbes 1,5 tundi. Pärast seda aja kulgemise peatumist tundsimme kõik ennast ääretult kergelt ja lähedastena. Justkui oleksime tundund üksteist juba pikalt, ometi ei olnud me vahetanud ühtki sõna. Selline lähedus ja mõistmine saab kujuneda siis, kui me usaldame üksteist ja õpime lihtsalt ja inimlikult suhtestuma. Soovime hariduskongressil tutvustada töötoas oma lihtsat meetodikat.